

Dette er, saavidt jeg kan see, en mild og lempelig Form, hvorunder man kan begynde med at gjøre nogen Forskjel mellem Indtægterne efter de Kilder, hvorfra de komme. Dette er nogle af de Hovedpunkter, som jeg troer maae komme under Overveelse, saa ofte en saadan Stat kommer frem, og jeg kan derfor ikke Andet end beklage, at denne Lov er kommen saa seent til Forhandling, at der neppe vil være Tid for Rigsdagen til denne Gang at gaae ind paa disse Spørgsmaal. — Med Hensyn til Loven selv, saaledes som den foreligger, skal jeg tillade mig at berøre nogle enkelte Punkter, som have fremkaldt Meningsforskjel deels mellem de to Afdelinger af Communalbestyrelsen, og deels mellem denne i sin Heelhed og Ministeriet. Det første Punkt er Spørgsmaalet om, hvilke Personer der ere skattepligtige. Ministeriet har ligesom den tidligere Lov holdt fast ved, at kun de Folk, som have fast Bopæl eller Hovedopholdssted i Kjøbenhavn, ere skattepligtige, hvorimod Communalbestyrelsen, nemlig Magistraten eensstemmig og Borgerrepræsentationen med en Majoritet, er af den Mening, at Folk, der drive Næring i Kjøbenhavn, men boe udenfor Kommunen, skulle betale Skat til denne. Jeg for mit personlige Vedkommende kan ikke Andet end være enig med Ministeriet i den Afgjørelse, som det har truffet, idet jeg i Borgerrepræsentationen hørte til det Mindretal, som meente, at en saadan Beskatning er stridende mod det Princip, hvorpaa den communale Indkomsskat hviler, og at man saaledes manglede Derrettigelse til at beskattede dem, som boe i andre Communer. Communalbestyrelsen, der kun har med den enkelte By at gjøre, vilde komme til at give Negler, der vilde gribe ind i andre Communers Skatteforhold, og dette kunde man ikke ansee for rigtigt. Det vilde være ubilligt, at den, som beskattes i den fremmede Commune, hvori han boer, ogsaa blev beskattet i Kjøbenhavn, da han derved vilde blive beskattet to Gange. Der maatte altsaa træffes en Afgjørelse mellem de forskjellige Communers

Ret til at beskattede, men en saadan almindelig Afgjørelse burde dog neppe optages i en Skatte-lov for en enkelt Commune. Efter min Mening var der fra Communalbestyrelsens Standpunkt ikke Noget at gjøre; den kunde kun holde sig til, hvad der er streng Ret. Derimod forekommer det mig, at Ministeriet og Rigsdagen have det i deres Haand at ordne Forholdet paa en anden Maade. I den nye Landcommunallov er Forholdet jo ogsaa ordnet saaledes, at den, der boer i forskjellige Communer, betaler Skat til enhver af disse. Nu er dette Forhold, at en Mand har sin hele Bedrift i Kjøbenhavn, men boer lige udenfor Byens Port, af den Vækkelse, at Billighed synes at fordrø, at han ogsaa svarer Noget i Communeafgift til den Commune, der gjør det muligt for ham at have hele denne Bedrift. — Der synes saaledes at være Opfordring til ved en almindelig Bestemmelse at ordne slige Forhold. Et andet Punkt, jeg vil tillade mig at bringe under Dmtale, er Scalaen. I dette Punkt ere Ministeriet og Magistraten uenige med Borgerrepræsentationen, der har ønsket en anden Scala. Efter den nu gjældende Lov og det foreliggende Udlaast indtræder fuld Skatteydelse med 1200 Rd. Skatteindtægt, men efter Borgerrepræsentationens Forslag skulde en saadan Moderation udstrækkes indtil 2000 Rd. Det er vistnok en Skjønssag, hvor en saadan Moderation skal ophøre, men Borgerrepræsentationen, som dog maa antages at være den, der bedst kender Forholdene i Kjøbenhavn, har meent, at en Indtægt af 1200 Rd. og nærmest derved er en saadan, at fuld Skatteydelse vil være thngende for den, og har derfor ønsket at udstrække denne Moderation. Dette er den billigste og beqvemteste Maade, hvorpaa de mere Vækkelse kunne komme til at hve noget Mere end den rene Procent af deres Indtægt. Her i Folkethinget, hvor man i forrige Samling var tilbøielig til endogsaa at antage en progressiv Scala for Indkomsskatten, haaber jeg, at man vil være mere tilbøielig til at gaae med Borgerrepræsentationen